

CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM

28.04.2025 – 14.09.2025



Índex

El Santa Mònica pàg. 3

Projecte actual del centre pàg. 5

Programa 2025-2029 pàg. 6

Presentació de l'exposició
CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM pàg. 11

Fitxa de l'exposició pàg. 13

Text curatorial pàg. 14

Obres i artistes pàg. 15

Activitats pàg. 31

Altres activitats i mediacions pàg. 32

Cartell i material gràfic pàg. 33

Crèdits pàg. 34

Contacte mitjans pàg. 36

El Santa Mònica

El Santa Mònica és un centre d'arts que desenvolupa i difon les formes més radicalment contemporànies de creació i pensament, tant a Catalunya com a nivell internacional. Ho fa a través d'exposicions amb un fort accent performatiu, activitats regulars de naturalesa transdisciplinària, programes de mediació situats al context i diversos nuclis de recerca.

El centre d'arts Santa Mònica s'ha consolidat com un espai clau dins l'ecosistema cultural de Catalunya, caracteritzat per la seva aposta per **l'experimentació, la creació col·lectiva i la transformació institucional**. Lluny d'estructures museístiques tradicionals, el centre es configura com **un laboratori creatiu** que abraça l'error com a part inherent del procés artístic, **trencant amb models elitistes i jeràrquics**. La seva metodologia es basa en la creació de **cercles d'interacció** entre artistes, residents i públic, fomentant **un diàleg constant** que enriqueix la seva programació. Així, el Santa Mònica esdevé no només un espai d'exhibició, sinó **un lloc viu, permeable** a les transformacions socials, **compromès** amb el seu entorn i la necessitat de redefinir els modes de crear i mostrar l'art i la cultura. Amb exposicions i accions que orbiten al voltant de **pràctiques i preguntes radicalment contemporànies**, el centre es projecta com un espai on s'exploren **noves formes de pensar, crear i interactuar** amb la cultura.

Al Santa Mònica, l'art és de tothom.

Programa de centre

L'objectiu del Santa Mònica és servir com a plataforma de difusió de la creativitat contemporània a Catalunya i com a espai de reflexió per promoure el debat i generar idees sobre els conceptes que envolten la creació artística i la seva relació amb el públic.

El centre parteix de la premissa que la cultura no és quelcom estàtic, que no és inútil ni contemplativa, sinó que és capaç d'actuar com una eina per parlar-nos del present i des del present, per cohesionar-nos i alimentar-nos mútuament, per connectar els nostres relats amb diversos futurs apropiables i obrir-nos nous interrogants. La cultura és concebuda, a més, no com un cos que prové acabat de l'exterior, sinó com un procés en mutació constant que ens implica. Avui més que mai, totes i tots en som constructors i constructores a temps real. L'art és l'eina a l'abast que emprem diàriament, inventant nous sons i paraules, imatges estàtiques i en moviment, per investigar i experimentar noves formes culturals. L'art ens obre nous imaginaris capaços de donar-nos sentit en un món ple d'incerteses.

En aquest escenari cultural, el Santa Mònica té la voluntat d'esdevenir un espai en constant construcció de nous significats compartits. Habitat per artistes amb múltiples veus i provinents de diverses disciplines, assumeix la nova responsabilitat de generar marcs d'actuació cultural oberts a la participació, reimaginant així el que ha de ser una institució cultural al segle XXI.

El claustre original del centre —una categoria arquitectònica que enllaça la creació premoderna amb la postdigital— actua així com a recurs comunitari, en el qual constructors i constructores, juntament amb els diversos gremis actius, treballen col·lectivament en exercicis d'autoria líquida. Aquests exercicis es resolen en exposicions i accions experiencials i participatives, obertes a la creativitat ciutadana a través de múltiples mediacions al centre, al carrer i a la xarxa. Les exposicions i les accions que se'n deriven, per tant, no s'anticipen com una programació preconcebuda i planificada amb antelació, ni tampoc responen a temàtiques de moda que s'esgoten amb cada mostra, sinó que s'entenen com els resultats de nombrosos processos d'investigació genuïna, en els quals l'error i la indeterminació estan sempre integrats.

Projecte actual del centre

Des de l'inici del nou programa el 2021, el Santa Mònica ha produït una desena d'exposicions col·lectives, majoritàriament amb obres de nova producció, i ha consolidat una programació estable, pluridisciplinària i transversal, amb un 75% d'artistes dones o no binàries.

El Santa Mònica convida periòdicament un conjunt d'artistes de diferents àmbits a treballar col·lectivament en projectes de creació. Paral·lelament, diversos gremis, grups híbrids formats per convocatòria pública, experimenten amb les mateixes infraestructures institucionals des de les seves pràctiques artístiques com a part addicional de la programació. En total, més de quaranta artistes participen cada quatre mesos en un procés de construcció compartida, agrupat sota un tema que es concreta també col·lectivament.

Seguint una línia narrativa alineada amb els debats artístics actuals, el Santa Mònica està creuat per diverses preguntes nuclears que aterren en diverses situacions i cicles expositius. S'ha qüestionat el propi significat d'exposició i autoexposició amb [*Exposar · No exposar-se · Exposar-se · No exposar*](#) i revisat les influències de la modernitat europea amb [*La tradició que ens travessa*](#). Ha abordat el col·lapse ecològic, social i econòmic amb [*La irrupció*](#) i explorat la col·lectivització des de diferents perspectives amb [*Dorm en l'accident que provoca*](#) i [*Utopia Rambles*](#). Amb [*Ple de forats*](#) ha reflexionat sobre la saturació d'imatges al món contemporani, mentre que [*Anti-Futurisme Cimarrón*](#) i [*La possibilitat de no haver sigut*](#) han proposat alternatives a la visió europea del progrés i l'art com a representació des d'una perspectiva decolonial. El 2024, [*L'altre costat*](#), [*Màquines del temps*](#) i [*Després del vendaval*](#) han seguit explorant formes diverses de treball en col·lectiu.

El desenvolupament del projecte també ha portat transformacions institucionals profundes per donar resposta a les demandes del sector. Entre els eixos principals, s'ha treballat per la redistribució de recursos i oportunitats, ampliant significativament el nombre d'artistes participants en les activitats i exposicions i reconvertint alguns treballs tècnics en artístics. També s'ha desenvolupat i aplicat un codi de bones pràctiques, un tarifari públic per garantir honoraris equitatius i una revisió de les partides pressupostàries de les exposicions, arribant a destinar un inèdit 60% a honoraris artístics i consolidant-se com a un referent de bones pràctiques en el marc de les institucions culturals del País. Amb tot plegat, el Santa Mònica apunta cap a un nou model institucional més transparent, obert, accessible, participatiu i sostenible, fonamentat en l'escolta i les cures.

El 2024, el Santa Mònica va obtenir el **Distintiu de Garantia de Qualitat Ambiental** en la categoria d'espais d'arts visuals i centres culturals, atorgat pel Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural. Al llarg dels últims anys s'ha treballat un pla de sostenibilitat implicant les diferents àrees des de serveis generals a la comunicació, o els muntatges expositius que han integrat una lògica de reutilització.

Programa 2025-2029

En els pròxims anys, el Santa Mònica continuarà treballant en una lògica d'experimentació curatorial, de nova producció, col·lectivització i desjerarquització, apostant per la performativitat, els formats participatius i continguts crítics que interpel·lin a la ciutadania i connectin amb el públic jove, reafirmant així el seu compromís amb la comunitat artística i cultural catalana, i dialogant amb l'escena internacional.

El febrer d'aquest 2025, la Consellera de Cultura Sònia Hernández Almodóvar va anunciar la renovació d'Enric Puig Punyet per a un segon període en la direcció del Santa Mònica, pel seu treball en "posicionar-lo com a un centre interdisciplinari d'arts radicalment contemporani, un laboratori d'idees i d'experimentació artística que promou el treball col·lectiu i el diàleg permanent entre els processos de creació".

Com a novetats que engeguen aquest 2025 com a avançament del futur programa, destaquen:

– **Un nou vestíbul per a un centre més obert.** Finalitzen les obres de reforma del vestíbul que millora l'obertura del centre al carrer, creant un espai lliure dins-fora. Un projecte de renovació que es va començar a treballar amb el Servei d'Obres del Departament de Cultura a mitjan 2022. Coincidint amb aquestes millores, **s'estrena també un nou espai de participació** situat al final del vestíbul i obert a tothom. A través d'instal·lacions i recursos interactius, el Santa Mònica convida les comunitats artístiques, el veïnat i visitants del centre a dir la seva, reflexionar i participar de manera activa dels debats que fonamenten les línies de recerca del centre, i així contribuir en les exposicions i projectes dels pròxims anys.

– El **nou web** que ofereix una navegació més amigable i accessible, i una nova imatge que situa el Santa Mònica en els estàndards d'equipaments de la seva escala. El nou lloc web reflecteix també la nova etapa del centre, amb seccions dedicades a cadascun dels projectes, i permetrà que funcioni com a arxiu històric de l'activitat passada del centre.

– **Un pla d'accessibilitat** (començat al 2024) i **un nou projecte de senyalística** orientat a millorar les condicions d'accés i a oferir espais indicats per a persones amb necessitats especials.

– Avançament en el **pla de sostenibilitat ambiental** del centre, inaugurant una renovació integral de la climatització, i creant una xarxa de centres per a l'intercanvi i la reutilització de materials.

– Se seguirà desplegant els **projectes de mediació i educació** iniciats amb el nou projecte, que han generat vincles significatius amb més de 140 agents en xarxa, tant del sector artístic com d'altres sectors.

- Se seguirà reforçant el programa de **les Mòniques**, 21 beques de recerca i experimentació en mediació artística en residència. Les beques s'adrecen a creadores i creadors transdisciplinaris que treballin en l'àmbit relacional o participatiu, i promouen el desenvolupament de **prototips de mediació artística** que obren el centre a l'exterior, ampliant i redefinint la seva funció pública.
- Se seguirà reforçant l'èxit de la programació estable a la Sala Bar, inspirada en la cultura de club, afegint el nou cicle **Dijous de veu i paraula** als ja existents **Dimarts de vídeo** i **Dimecres de so i cos**, oferint una agenda de qualitat de projeccions, performances, concerts, lectures i propostes experimentals de petit format que es poden gaudir gratuïtament cada dimarts, dimecres i dijous a les 19h a la Sala Bar del Santa Mònica.
- Seguint els cicles expositius que cada quatre mesos impulsa el Santa Mònica, es proposen aquest 2025 dues noves edicions del curs (**crear**) **Situacions: arts i pensament**, situacions d'aprenentatge i recerca sobre els exercicis de curadoria col·lectiva i metodologies que fomenten situacions diverses de participació horitzontal i que acaben derivant en les exposicions del centre.
- El Santa Mònica seguirà apostant en diversos projectes específics de mediació que han esdevingut fites importants repetides anualment, com el programa de residència a la inversa **Sojornar**, que convida l'alumnat escolar a viure i treballar al centre d'arts, o la convocatòria pública del **Refugi Climàtic** que s'instal·la a la terrassa del centre durant els mesos d'estiu.
- Es llançarà una **nova col·lecció especialitzada de jocs de taula** creats per artistes, un fenomen actualment en creixement com a mitjà de treball en l'art contemporani i que el Santa Mònica serà el primer centre de l'Estat en crear una línia específica. Se seguirà treballant també en la **col·lecció d'assaigs** del Santa Mònica (publicant un volum sobre el cicle *Antifuturisme Cimarrón* i l'altre a partir de *L'altre costat*) així com en **els pòdcasts de Santa Mònica Ràdio** vinculats a les exposicions.

El període 2025-2029 reforçarà també el paper que els **grups de recerca** tenen dins l'estructura del centre. Els grups de recerca són una tipologia específica de col·lectiu que opera com a part de l'organisme del Santa Mònica i que funcionen com a nuclis d'investigació sobre qüestions considerades troncal·ls dins de la institució i que poden derivar en futura programació.

Aquest 2025, estan actius els següents grups de recerca:

- **Darsinà**, grup d'estudi que treballa al voltant del trauma de l'ocultació de les memòries feministes i queer en els móns àrabs.
- **Col·lectiu 1080**, grup que investiga sobre l'audiovisual contemporani i els seus modes de producció des dels marges.
- **Coketa**, col·lectiu vital de persones travestis que investiguen entorn als processos de tokenització i apropiació de les seves formes de representació, i experimenten amb noves formes de redistribució de recursos.

– **Descompetir**, que obren processos alternatius als sistemes competitius imperants al sector de les arts visuals, volent arribar a persones o col·lectius que normalment no hi accedeixen.

– **Geografia sospitosa**, col·lectiu expandit de persones migrants que investiguen entorn als processos de tokenització i apropiació de les seves formes de representació, habitualment subjectes a processos colonials, i experimenten amb noves formes de redistribució de recursos.

– **Meteorologies col·lectives**, grup per a la rearticulació de les implicacions i interseccions del neodarwinisme social i l'evolució competitiva del poder en les negociacions contemporànies entre allò individual i allò col·lectiu.

– **Resistència videolúdica + Jugar juguitos**, grup que treballa entorn els modes d'inserció del videojoc contemporani en relació a aspectes decolonials, antiespecistes i anticapacitistes, més enllà dels estàndards que marquen les indústries digitals.

– **Laboratori de cos i moviment**, grup laboratori que explora la dansa, el moviment, la veu i la performance des de l'autogestió, la grupalitat i l'horitzontalitat tot cercant l'equilibri, sovint complex i inestable, entre l'individu i el col·lectiu.

Els **cicles expositius del període 2021-2028** continuaran avançant en una lògica d'experimentació curatorial, de nova producció, col·lectivització i desjerarquització; apostant per la performativitat i per formats participatius; apostant per continguts crítics que interpel·lin a la ciutadania; realitzant programacions locals-internacionals que afavoreixin la difusió d'artistes catalans/es.

L'esdeveniment (títol provisional)

Després de l'exposició *CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM*, **del 9 al 26 d'octubre del 2025**, al Santa Mònica s'hi produirà un gran esdeveniment cultural que posarà en qüestió què vol dir i a qui interpel·la el que anomenem, precisament, “esdeveniment cultural”.

Durant més de dues setmanes, al centre d'arts s'hi succeiran performances, projeccions i instal·lacions, però també menjar, servei de perruqueria i de manicura, partides de cartes i escacs, conferències, sessions de música. Totes aquestes accions, mesclades també amb l'activitat que configura la performativitat habitual del centre (les seves treballadores entrant i sortint, la porta obrint-se i tancant-se, la il·luminació i la resta d'elements elèctrics engegant-se i apagant-se), configuraran un gran esdeveniment en què públics diversos es mesclaran també, i en què les dinàmiques pròpies del que entenem per “esdeveniment cultural” quedaran en entredit.

La taula curatorial està formada per **Sociedad Doctor Alonso, Sara Manubens i Carolina Campos**, i compta amb la participació de Leticia Skrycky, Lucía Egaña, las Mediocre, Mónica Valenciano, Bruna Kury, Núria Güell, Luciana Chierigati, Jorge Nieto i Feli Cabrera, entre d'altres.

Projecte sobre autorepresentació (títol provisional)

Del 13 de novembre del 2025 al 25 de gener del 2026, un cicle expositiu al Santa Mònica explorarà com les narratives hegemòniques han construït un univers de fantasmes i inexactituds sobre aquelles persones que considerem "els altres".

Com ens autorepresentem? Quines són les narratives que s'activen des de les nostres corpes/territoris/memòries? Com explicar la violència, la desigualtat, l'opressió, la discriminació i el racisme sense tornar a utilitzar imatges i narratives generats per aquesta mateixa hegemonia i que durant tant de temps ens han anat descrivint? Des d'aquests processos d'autorepresentació com encarem i desbordem els marcs institucionals i les maneres com l'hegemonia regula les maneres de crear/produir/treballar? Com podem evidenciar el antagonisme que és present a la colonialitat des de les nostres pròpies narratives?

Els artistes treballaran al voltant d'aquestes preguntes, re/creant altres camps de representació, des de l'especulació, l'humor, el festiu, el lúdic, el llenguatge i la possibilitat de ficcionar sobre allò establert com a relat hegemònic únic i tancat. També abracen materialitats i formats tan diversos com la gràfica, la pintura, els tèxtils, IA, videojocs, materials audiovisuals, instal·lacions, performances i la música.

La taula curatorial està formada per **Nancy Garin i Íngrid Blanco**, i compta amb la participació de Colectivo Catàrsia, Hache Mau, Helios F. Garcés, Salma Amazian, Ainhoa Nadia Douhaibi, Antoine Silvestre i Antonio Gagliano, entre d'altres.

L'art de l'engany (títol provisional)

Durant el primer trimestre del 2026, un cicle expositiu explorarà el concepte de l'art com a eina per produir il·lusions i enganys, abordant temes com la postveritat, les dinàmiques de poder i els mecanismes darrere de la creació i la ruptura d'il·lusions. Transformarà els tres pisos del centre en un espai escenogràfic dinàmic, amb miralls, vels, parets mòbils i, per suposat, obres d'art.

L'exposició es realitzarà en coproducció amb el Círculo de Bellas Artes, on viatjarà a finals del 2026.

La mostra estarà curada per **Enric Puig** i comptarà amb la participació de AA Murakami, Alain Josseau, Aneta Grzeszykowska, Anish Kapoor, Fabian Knecht, Leandro Erlich, Mans_o, Verónica Lahite, Víctor Enrich i Xesca Salvà, entre d'altres.

Avançament d'altres cicles expositius

El centre està treballant actualment sobre altres àmbits que derivaran en futurs cicles expositius. Algunes de les preguntes que articulen aquests àmbits són: com és possible la centralitat de les infàncies en els centres culturals? Quines pràctiques creatives reivindiquen la potència de l'afecte? Quines problemàtiques comparteix la institució cultural amb la institució sanitària?

En paral·lel, el Santa Mònica projecta una gran exposició coincidint amb el seu 40è aniversari, el 2028, que suposarà també el moment de recuperació de l'arxiu històric i retrospectiu del centre al llarg de les seves etapes des de la seva obertura l'any 1988.

Presentació de l'exposició CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM

Una de les característiques més remarcables de l'actual Santa Mònica és que no concep les exposicions com recorreguts al voltant d'una figura artística o d'un tema. Al contrari, el centre s'implica activament en la producció de les seves exposicions, obrint espais de diàleg sobre interrogants pertinents en el món en què vivim, i activant processos de creació i col·lectivització al voltant d'aquestes preguntes.

Una de les preguntes que porta anys orbitant en diverses converses entre el Santa Mònica i cabosanroque, que van estar uns mesos com a artistes residents al centre, és la pregunta sobre com pot l'esport de competició funcionar com a metàfora del món en què vivim, un món obsessionat per la productivitat i el rendiment, per la mesura, les dades i la competició. Ens va semblar sorprenent la poca atenció que es presta al fenomen de l'esport en l'art i el pensament contemporanis, tot i ser una manifestació que condensa molts dels símptomes que ens travessen a diari.

Avui, cada nació és com una empresa competint contra totes les altres en un mercat d'expansió il·limitada. Aquesta idea, expressada amb contundència pel president Clinton als 90, sintetitza manifestament aquesta característica elemental i omnipresent: no només les nacions, sinó també qui les habitem, les nostres accions i relacions, els objectes que utilitzem, els nostres cossos, les nostres imatges s'integren radicalment en una vistosa competició que ens enfronta els uns als altres però també, i sobretot, ens confronta a una fita, a una marca imposada i autoimposada que mai s'arriba a satisfer, que sempre requereix una mica més en l'exigència de l'autosuperació.

L'anhel de millora, de progrés, ha estat un motor constant de la modernitat occidental. I avui es reforça per una nova corrent imparable que impregna les nostres vides al segle XXI, la forma en què ens hem habituat a calcular, a mesurar, a comparar —a pensar, en definitiva— aquest ideal continu i inassolible de millora que ens ve imposat de fora i també de dins. Als ulls dels altres i als nostres propis, volem lluir més forts, més joves, més sans, més productius i eficients, i cadascun d'aquests atributs porta associat una xifra apresada, una dada que ens defineix, que ens determina i ens engega el desig d'haver-la de superar.

Tenint en ment totes les preguntes que susciten aquestes reflexions, a principis del 2024 vam iniciar un procés de creació col·lectiva juntament amb cabosanroque, com a co-curadors de l'exposició, i amb una selecció d'artistes que vam creure que, per la seva pràctica, podrien tenir interès en aquestes qüestions. El tret de sortida oficial d'aquest procés el va marcar una visita conjunta al Centre de Tecnificació Esportiva de Terres de l'Ebre, on durant uns dies vam poder dormir, menjar i conversar amb atletes de diverses disciplines que es trobaven realitzant entrenaments d'alt rendiment i tecnificació.

D'aquestes converses amb els atletes van sortir molts dels temes que nodreixen aquesta exposició, i que s'han anat elaborant col·lectivament al llarg dels mesos en què s'ha estès el procés de producció. El resultat d'aquest procés, que ha implicat a totes les parts de l'exposició però també, com sol ser habitual, a altres agents actius al centre, com les Mòniques o els grups de recerca, ha donat com a resultat una exposició que es presenta a sí mateixa com un terreny de joc en el que, mitjançant l'humor i la ironia, emergeix tot el nucli conceptual a través de les pròpies peces que conté.

Per tal de mantenir-nos fidels als resultats d'aquest procés, per tal de no sepultar aquest esperit de joc i provocació sota un allau de textos conceptuals, hem pres la decisió de deixar l'exposició orfe de textos curatorials, proposant al públic que l'activi a través de la seva pròpia imaginació. Com a alternativa, l'entrada a l'exposició presenta un photocall revestit d'alguns dels conceptes clau que orbiten entre totes les peces, i que ens han acompanyat al llarg del procés. Presentats irònicament sota l'estètica de marques esportives, aquests conceptes es van activant i desactivant al llarg del recorregut expositiu, funcionant com una guia poc incisiva que permet dialogar amb les pròpies activacions del públic.

Enric Puig Punyet

Director del Santa Mònica

CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM

28 d'abril – 14 de setembre de 2025

Artistes / Obres:

Cabosanroque i Flexo Arquitectura / **Estadi**

Curro Claret / **Sobre competicions, concursos i trofeus**

Ca l'Enredus-Actuavallès / **Genitals, cromosomes, hormones i gènere: Qui traça les fronteres de les categories sexuals i d'identitat de gènere en la competició olímpica?**

François Delaunay, Julià Carboneras i Cabosanroque / **Play-by-Play**

FRAU recerques visuals / **Gol fantasma**

Irena Visa i Pau Masaló / **That's not Frank!**

Joachim Schmid / **O Campo**

Joan Fontcuberta i Arnau Rovira / **Anatomies del límit**

Mateo Maté / **Cànon**

Miet Warlop / **One Song from Above and Below**

Passión/Aquassión / **Diagrames de jugades**

Paula Artés / **Palco de honor**

Realmente Bravo / **TOP 5**

Taula curatorial:

Cabosanroque

Enric Puig Punyet

Disseny expositiu:

Flexo Arquitectura

Imatge gràfica:

Realmente Bravo

Una producció del Santa Mònica

Amb el suport de:

Alumilux

Informació de visita:

Entrada gratuïta. De dimarts a diumenge i festius: 11:00 – 20:30 h.

Text curatorial

Una de les característiques més elementals del món en què vivim és que tant les nacions com les empreses, les persones, els objectes que consumim, les nostres accions i relacions, els nostres cossos i les nostres imatges formen part d'una vistosa competició. Aquesta competició ens enfronta els uns amb altres, però també, i sobretot, ens confronta amb una fita, amb una marca que mai no s'arriba a satisfer, que sempre requereix una mica més en l'exigència d'autosuperació.

Tot i que l'anhel de millora i progrés ha estat un motor constant de la modernitat occidental, en el segle xxi s'ha convertit en un nou corrent imparable que ens ha habituat a mesurar-nos i a comparar-nos numèricament amb un ideal omnipresent i inassolible de millora que, de tan imposat des de fora, arribem a imposar-nos-el des de dins. Als ulls dels altres i als nostres propis, volem lluir més forts, més joves, més sans, més productius i eficients, i cadascun d'aquests atributs porta associada una xifra apresa, una dada que ens defineix, que ens determina i que ens engega el desig d'haver-la de superar. La mesura ha esdevingut un dogma.

En aquest context, no és cap casualitat que l'esport de competició i de masses s'hagi convertit en un dels fenòmens socials més seguits i aplaudits. L'esport creua tota la nostra realitat, és la metàfora perfecta de com hem passat a entendre el món, n'és la causa i la conseqüència. L'esport oneja una bandera que de mica en mica perd els colors nacionals per abraçar els empresarials; l'esport vigoritza i rendibilitza, l'esport premia i castiga. Però, per sobre de tot, l'esport expressa tots aquests ideals mitjançant un conjunt de mesures eficaces. Eficaces perquè poden comptabilitzar-se i comparar-se objectivament en una lògica de classificació: marcadors, càmeres, pulsímetres, sensors tèrmics i biomètrics, aparells de monitoratge, farmacologia i controls antidopatge s'orquestran en una composició perfecta de la cultura de la competitivitat convertida en espectacle.

CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM és una exposició sobre un fenomen actual que, tot i travessar-nos radicalment, es troba infrarepresentat en el món de l'art: l'esport com a símptoma del món contemporani. A través de l'exploració de conceptes com el cos, la mesura i el rendiment, la competitivitat, el binarisme i la representació, l'exposició posa en diàleg diverses peces artístiques que, a través de l'absurd, la ironia i la desconstrucció, porten a les últimes conseqüències les manifestacions de l'esport de competició i de masses per fer-nos reflexionar sobre com, d'alguna manera, estem tots immersos en la mateixa lògica: tots competim a través de mesures tendenciosament objectivables, i tots contribuïm a fer-ne, d'això, un espectacle.

Obres i artistes

Estadi

Cabosanroque i Flexo Arquitectura

Instal·lació participativa. 2025

L'estadi creat per Cabosanroque s'activa quan no s'encistella o no es fa gol, quan no es guanya. En aquest terreny de joc i descompetició, les regles i el camp es trenquen i es modifiquen per l'alteració dels seus elements, que funcionen com l'epicentre que aglutina les diverses qüestions conceptuals de l'exposició. Porteries deformades, cistelles desnormativitzades i una grada que és alhora un pòdium, on el públic davant l'espectacle es torna subjecte de competició, s'envolten d'un himne infantil amb fragments de càntics ultres que defensen fins a la mort els seus colors.



BIOGRAFIA

cabosanroque (Barcelona, 2001) són **Laia Torrents Carulla** i **Roger Aixut Sampietro**.

La seva feina es desenvolupa al voltant del so i les seves capacitats performatives. Les seves intervencions qüestionen l'espai d'exhibició i els formats; també qüestionen l'espectador a l'hora d'habitar aquest espai, físic, temporal i conceptual; sonor i visual. Els interessa l'artifici i la seva relació amb els humans. Busquen tensions entre disciplines com la música, el teatre, les arts visuals i el so per obrir marges, espais en conflicte. La seva formació acadèmica (música, enginyeria industrial i arquitectura) els porta a utilitzar la tecnologia en totes les seves obres, entesa sempre com a eina, com a mitjà i no com a estètica, en un procés continu de recerca. Molt sovint col·laboren amb altres artistes, pensadors i escriptors. www.cabosanroque.com

Flexo Arquitectura (Barcelona, 2002) és un estudi fundat per Tomeu Ramis, Aixa del Rey i Bàrbara Vich, actualment dirigit per Tomeu Ramis i Aixa del Rey. Amb seu a Barcelona, explora la capacitat de qualsevol projecte per tenir sentit dins d'un context eco-social concret, utilitzant els recursos —tant conceptuals com narratius— i les condicions —tècniques, econòmiques i materials— com a oportunitats des d'on construir les estratègies projectuals. www.flexoarquitectura.com

CRÈDITS

Veus d'infants: Cinto Aixut Torrents

Producció porteries, grades i tòtem: Alumilux

Pintura: Canama

Agraïments: Fundació Lluís Coromina

Sobre competicions, concursos i trofeus Curro Claret

Instal·lació escultòrica. 2025

El trofeu és l'objecte simbòlic que deixa constància del mèrit, i que prové de l'objecte ofert al camp de les batalles romanes com a record d'una victòria. La sala de trofeus dissenyada per Curro Claret recull trofeus de diversos premis i concursos, seleccionats d'entre diferents àmbits i contextos que, creuats, generen un interrogant sobre el trofeu i la competició mateixa. Un concurs dut a terme en el mateix marc de l'exposició generarà altres trofeus que se sumaran progressivament a aquesta vitrina de gestes.



BIOGRAFIA

Curro Claret (Barcelona, 1968) treballa com a dissenyador freelance creant objectes, mobles, artefactes, espais i accions per a empreses (com BD Barcelona Design, Camper, Metalarte, Mahou o Zicla), fundacions (com Arrels Fundació, Fundació Tot Raval, Impulsem, Fundación San Martín de Porres o We Are Water Foundation), així com per centres d'art, galeries i particulars. També exerceix puntualment com a docent, especialment a l'Escola de Disseny Elisava.

Els seus projectes sovint exploren el paper crític de les persones en la configuració del seu entorn, implicant col·lectius en risc d'exclusió en els processos creatius. Algunes de les seves peces han estat exposades internacionalment i formen part de col·leccions com les del Museu del Disseny de Barcelona, La Panera de Lleida, Jesuitenkirche (Lower Austria Contemporary), IASPIS o Q. Loss Collection, entre d'altres.

Ha comissariat exposicions com Krea. Miradas diferentes en procesos creativos (amb Martín Azúa, al Design Hub) i Zona intermèdia. Disseny, art i societat (ACVíc). La seva obra ha estat publicada en diversos mitjans i llibres, com Retrato imperfecto (GG, 2014) o The Design Encyclopedia (MoMA, 2004). Ha rebut reconeixements com el Premio Madrid Design Fest Trayectoria 2022, Diseñador del Año 2015 per AD España, el Premi Ciutat de Barcelona 2013 en disseny i el segon premi Best Recycled Product 2011 per l'EAPRO.

CRÈDITS

Amb la col·laboració d'Aitana Soliva

Genitals, cromosomes, hormones i gènere: Qui traça les fronteres de les categories sexuals i d'identitat de gènere en la competició olímpica?

Ca l'Enredus-Actuavallès

Instal·lació de vestuari. 2025

Amb dos uniformes intersex, dissenyats per a l'obertura d'uns ficticis Jocs Olímpics, Roberte Piqueras qüestiona la rigidesa de les polítiques de classificació que determinen qui pot competir com a dona en l'esport d'elit. Les persones trans i intersexuals plantegen un desafiament a les regulacions hormonals i a les proves de verificació de sexe, que en molts casos han comportat escrutinis públics, pràctiques mèdiques invasives i altres vulneracions dels drets dels atletes.



BIOGRAFIA

Actuavallès és una associació sense ànim de lucre nascuda el 1993 a Sabadell per donar resposta a l'epidèmia del VIH. En un inici formada per voluntariat, actualment compta també amb un equip professional que coordina els projectes. Al llarg de més de trenta anys, l'entitat ha ampliat la seva acció per abordar diverses problemàtiques socials i sanitàries, centrant-se en tres àmbits principals: la prevenció del VIH i altres ITS, l'atenció psicosocial a persones que conviu amb el virus, i l'acció social per combatre l'exclusió i la pobresa.

Entre els seus projectes destaquen **Ca l'Enredus**, un espai comunitari per a la promoció de la salut i la diversitat LGBTI+; **Translaboral**, d'acompanyament laboral a persones trans; i **Transfamílies**, de suport a famílies de persones trans. A més, Actuavallès desenvolupa accions de sensibilització per promoure la igualtat i combatre l'estigma. Amb més de tres dècades de trajectòria, l'entitat segueix compromesa amb la transformació social i la defensa dels drets de les persones en situació de vulnerabilitat.

www.actuavalles.org

www.transfamílies.com

CRÈDITS

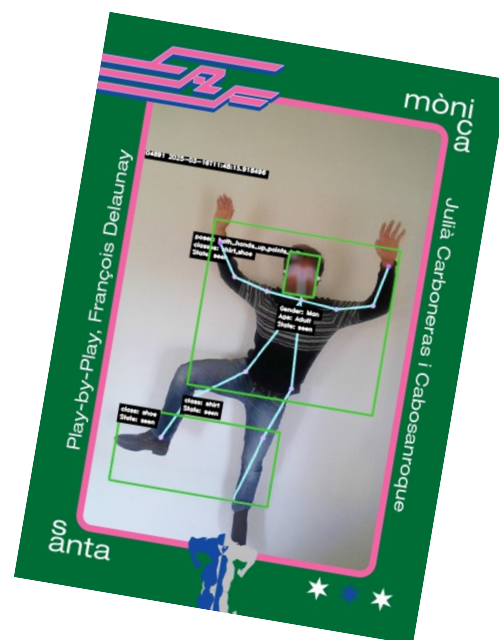
Amb la col·laboració de Victor Von Schwarz, Frank Trobok i Roberte Piqueras.
Agraïments a Mer Gómez, Cecília Solé, L'Estruch i l'Ajuntament de Sabadell.

Play-by-Play

François Delaunay, Julià Carboneras i Cabosanroque

Instal·lació interactiva. 2025

La mesura paramètrica de les constants vitals, el moviment, la posició i el temps ja no serveixen només per millorar el rendiment dels esportistes d'elit. Centres comercials, gimnasos, escoles, asseguradores, administracions i els mateixos museus se serveixen de la mateixa tecnologia per controlar i optimitzar els fluxos de visita o els seus resultats. En l'àmbit de l'espectacle esportiu, aquestes dades serveixen també per omplir els comentaris entusiastes dels periodistes sobre les gestes dels esportistes. En aquesta retransmissió, l'acció del públic en el seu pas per l'escala del Santa Mònica s'analitza, es parametritza i es converteix en espectacle.



BIOGRAFIA

Julià Carboneras Girgas (Figueres, 1980) és músic i enginyer. Ha guanyat diversos premis i beques, destacant un premi VIDA d'art i vida artificial de la Fundació Telefónica, el premi a la millor instal·lació ArteMov de Brasil i la beca eMobiLArt (Europe Mobile Lab for Interactive Media Artists). Ha treballat amb artistes i col·lectius de renom d'arreu del món i ha exposat en llocs com el PS1 de Nova York, a Itaú Cultural de Sao Paulo, i a museus i centres d'art de Finlàndia, Polònia, Islàndia, Grècia, Àustria, Canadà, etc. Ha estat professor del postgrau "tecnologies digitals per a l'escena" (UPF), del màster de vídeo digital (UPF), del Bachelor in Arts Degree (Escola Elisava) i al Interaccess Electronic Media Arts Center de Toronto, entre d'altres.

François Delaunay (França, 1978) és un enginyer amb una trajectòria artística multifacètica i interdisciplinària. Amb 30 anys d'experiència com a DJ i curador de música, ha compartit experiències de viatges experimentals i ha treballat en la democratització de la ciència de dades i l'estadística. Ha participat en diversos projectes, com el col·lectiu de DJs Transe Travail a Borgonya, França, i l'Association Jalapeños, que promou la música electrònica a escoles i esdeveniments públics. També ha escrit el Guide du voyage monovoyellique, traduït el lloc web Latourex.org a l'espanyol, i impartit conferències sobre viatges experimentals a França i Espanya. En el camp de la ciència de dades, ha organitzat un esdeveniment a la Facultat de Matemàtiques i Estadística de Barcelona sobre l'ús d'eines per investigar les targetes black. Les seves habilitats tècniques inclouen la recerca reproducible. És enginyer dedicat al sector de l'energia eòlica, especialitzat en el vent i les dades.

CRÈDITS

Veu: Edu de Batlle

Amb el suport de: Broox Technologies, proveïdors del programari de visió artificial

Agraïments: Albert de Broox Technologies

Gol fantasma

FRAU recerques visuals

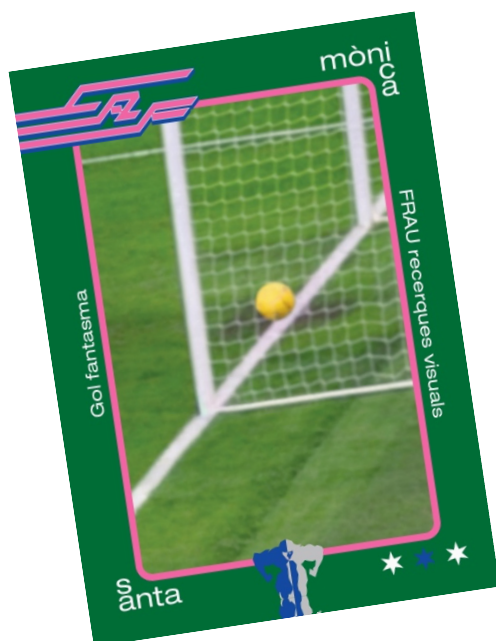
Instal·lació audiovisual. 2025

Un gol dubtós i polèmic en un partit entre el Barça i el Reial Madrid serveix a FRAU recerques visuals per mostrar com un instant esportiu es multiplica en els mitjans per crear una realitat múltiple i calidoscòpica a partir d'imatges, narratives i interessos enfrontats. El mateix fet pot ser percebut de maneres oposades segons la predisposició de qui n'observa les imatges. De la mateixa manera, tota la realitat es construeix mediàticament amb la suma de les imatges captades per la tecnologia que ens envolta, però aquesta no pot evitar-ne mai la interpretació.

BIOGRAFIA

FRAU recerques visuals (Granollers i Clades de Montbui, 2015) és un estudi de creació visual contemporània, format pels artistes interdisciplinaris Helena Pielias i Vicenç Viaplana Ventura. Creen projectes propis i treballen en projectes col·laboratius amb altres artistes. A més, treballen sota encàrrec d'artistes, empreses i institucions culturals. També fan workshops, assessories artístiques i mediacions d'art. Per a les seves creacions investiguen els camps de la història, la filosofia, la literatura, les belles arts i l'art contemporani i sovint es nodreixen de llenguatges visuals diversos com ara l'art digital, el videoart, les arts escèniques, la performance, el disseny gràfic o la instal·lació expositiva.

www.frau.studio



That's not Frank!

Irena Visa i Pau Masaló

Instal·lació. 2025

“That's not Frank!” va ser l'expressió d'un comentarista quan, a la marató dels Jocs Olímpics de Múnic de 1972, va veure que un impostor s'hi incorporava just davant de Frank Shorter, el guanyador oficial. Des de la introducció de la marató als Jocs Olímpics de 1896, una disciplina dura i exigent, alguns atletes han buscat maneres poc honroses de guanyar-la i aconseguir fama, glòria i diners. Fer part del trajecte en cotxe, canviar-se per un germà bessó, agafar el metro o incorporar-se a la cursa just abans de la meta són algunes de les mostres d'enginy que Irena Visa i Pau Masaló reconeixen amb les medalles que es van retirar a qui el va aplicar.



BIOGRAFIA

Irena Visa (Banyoles, 1985) desenvolupa una pràctica artística centrada en la investigació de rastres i senyals que apunten a fenòmens hipotètics, sovint efímers i fràgils, en contextos com la museografia, l'espai natural, urbà o artístic. El seu treball explora les possibilitats del conceptual mitjançant formats híbrids com la fotografia, el vídeo, la performance i la instal·lació, i entén l'art com un procés que se situa entre el pensament i l'experimentació. Els seus projectes conviden a desxifrar allò latent i a qüestionar la relació entre el que veiem i el que projectem, mantenint una relació subtil però tensa amb el context que habiten.

Amb formació en Comunicació Audiovisual, Arts Aplicades a l'Escultura i un Màster en Producció i Recerca Artística (UB), ha desenvolupat projectes de mediació en institucions com el Centre d'Art Santa Mònica, el Bòlit, CaixaForum o el Teatre Lliure, i ha exposat en espais com la Fundació Joan Miró, la Fundació Antoni Tàpies, La Capella o el MAC Mataró. Des del 2019 col·labora com a dramaturga amb la companyia Contenidos Superfluos i és docent a la Universitat BAU, on promou el diàleg entre teoria i pràctica.

irenavisa.com

Pau Masaló (Les Planes d'Hostoles, 1983) és un creador que explora els límits entre el teatre, la performance i l'espai públic a través d'una pràctica transdisciplinària marcada per una mirada política i social. La seva obra investiga com les estructures de poder, la identitat i la col·lectivitat es manifesten en els espais que habitem, i aposta per una experiència compartida efímera mitjançant la intervenció directa amb el públic.

Els seus projectes performatius actuen com a motors de reflexió crítica sobre les tensions entre l'individu i la societat, i sovint incorporen referències simbòliques de la literatura i la filosofia com a vehicles de pensament. Co-fundador de la companyia Ignífuga i de l'Editorial Superflua, ha participat en projectes internacionals com la Quadriennial d'Escenografia de Praga (Premi a la millor exposició), i ha presentat obres com *Farewell, Petroleum!* (Teatre Lliure), *The National Body* (Festival Grec i Sala Hiroshima) i *Ciutat dormitori* (Premi MAX,

Premi de la crítica, Premi El Temps de les Arts). Actualment desenvolupa els projectes *Un cotxe* (Fundació Joan Brossa) i *Una ombra, la propera guerra* (beca Hivernem de FiraTàrrrega i Institut Ramon Llull), i col·labora amb companyies i artistes com Atresbandes, Lisi Estaras, El Eje, Carla Rovira o Albert Quesada.

www.paumasalo.com

Com a col·lectiu, Irena Visa i Pau Masaló han estrenat tres obres junts: *Farewell, Petroleum!* (Teatre Lliure, 2023), *The National Body* (Festival Grec, Sala Hiroshima, 2020) i *Ciutat dormitori* (Teatre Lliure, Premi MAX i Premi de la crítica a millor espectacle en Arts de carrer, 2021)

CRÈDITS

Modelatge 3D: Marc Sarquella

Impressió 3D: Insotek (Porqueres)

Foneria: FABCE (Banyoles)

Acabats: Fundició Reguera (Barcelona)

Marc: Marcs Ciutadans

Disseny i confecció estotjos: Poncho Martínez

Vídeo: Extractes de la retransmissió televisiva de la marató de Boston de 1980; *Marathon* (1993), de Carlos Saura; *Visions of Eight* (1973), «The Decathlon», de Miloš Forman; *Visions of Eight* (1973), «The Longest», de John Schlesinger. Música: *Adagio d'Albinoni* (1945), de Remo Giazotto.

O Campo

Joachim Schmid

Instal·lació fotogràfica. 2025

O Campo ('el camp') és una sèrie de fotografies de camps de futbol de diverses ciutats del Brasil. En aquestes imatges fetes via satèl·lit, Joachim Schmid mostra com el disseny de jugar sobrepassa i ignora les limitacions topogràfiques i les normes marcades per la FIFA. D'acord amb les regles oficials, no seria permès de jugar en aquests camps d'angles inclinats, proporcions estranyes, línies de contorn deformades i marques de camp mal dibuixades.

BIOGRAFIA

Joachim Schmid (Balingen, Alemanya, 1955) va estudiar Comunicació Visual a la Fachhochschule für Gestaltung Schwäbisch Gmünd i a la Universitat de les Arts de Berlín (1976-1981). Va iniciar la seva carrera com a crític i editor de *Fotokritik*, una publicació que qüestionava les concepcions tradicionals de la fotografia artística a l'Alemanya Occidental. Després de tancar *Fotokritik* el 1987, es va centrar en la seva producció artística basada en fotografies trobades i fonts públiques d'imatges. La seva obra, influïda per la seva àmplia col·lecció de fotografia vernacle, explora la fotografia com un discurs cultural omnipresent amb un enfocament crític i humorístic. Ha exposat internacionalment i la seva obra forma part de col·leccions importants. L'any 2009 va fundar ABC Artists' Books Cooperative per a l'autoedició. El 2011 va cofirmar el manifest *From Here On*, i el 2014 el Carnegie Museum of Art va llançar el documental *Discarded* sobre la seva obra.



Anatomies del límit

Joan Fontcuberta i Arnau Rovira

Instal·lació. 2025

Els esportistes d'elit són sovint percebuts com a figures quasi sobrehumanes per la seva habilitat, força i resistència que els permet assolir fites que semblen impossibles. Aquesta dimensió sobrehumana ens remet al monstre, un ésser fora del comú que transcendeix els límits assignats per la natura.

Joan Fontcuberta es pregunta aquí si a l'alta competició, la monstruositat és el peatge a pagar per a portar el cos humà més enllà de la seva potència natural. A part d'acreditats casos de dopatge i altres subterfugis bioquímics que han causat escàndol a moltes disciplines esportives, de segur que s'han assajat altres tipus d'intervencions indetectables a les reglamentacions actuals.

A partir de la vivència i documentació aportada pel fotògraf Arnau Rovira, que va cobrir els Jocs Asiàtics de Pista Coberta celebrats al Turkmenistan el 2017, Joan Fontcuberta pren com a cas d'estudi el sospitosament aclaparador èxit dels atletes locals. La incredulitat general va acabar fent sortir a la llum el programa POSUBYTOM, mantingut fins aleshores amb total reserva. Acrònim de *Performanceokary öndürjilikli sport üçün baş ýyllyk trawmatologiki optimizasiýa meýilnamasy* ("Pla Quinquennal d'Optimització Traumatològica per a l'Esport d'Alt Rendiment"), aquesta controvertida iniciativa va ser implementada des d'altres instàncies governamentals en ser nominada la capital Aşgabat com a seu amfitriona dels Jocs.



BIOGRAFIA

Joan Fontcuberta (Barcelona, 1955) ha desenvolupat durant més de cinc dècades un treball artístic centrat en el camp de la fotografia, desplegant a més una activitat plural com a docent, assagista i comissari d'exposicions.

Ha estat professor, entre altres centres, als Estudis de Comunicació Audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra, al Department of Visual & Environmental Studies de la Harvard University de Cambridge, Massachusetts, Estats Units, i a Le Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains, Turcoing, França.

Ha realitzat exposicions individuals del seu treball a importants centres com el MoMA (Nova York, 1988), M.I.T. (Cambridge, 1988), Musée Cantini (Marsella, 1990), Art Institute (Chicago, 1990), IVAM (València, 1992), MNAC (Barcelona, 1999), Museum of Fine Arts (Fukui, Japan), Palazzo delle Esposizioni (Roma, 2001), ARTIUM (Vitòria/Gazteiz, 2003), Australian Center of Photography (Sydney, 2007), Palau de la Virreina (Barcelona, 2008), MEP (París, 2014), Science Museum (Londres, 2014), Museu d'Art Contemporani Can Framis (Barcelona, 2021), Museo de la Universidad de Navarra (Pamplona, 2024), Alfred Ehrhardt Stiftung (Berlín, 2024), i Tabakalera (Donostia, 2025).

Obra seva es troba a les col·leccions de museus com el MoMA de Nova York, l'Art Institute de Chicago, l'IVAM de València, el MACBA de Barcelona i el Centre Pompidou de París. Es Premi Nacional de Fotografia (1998) i d'Assaig (2011) pel Ministeri de Cultura. El 2012 va rebre el Premi Nacional de Cultura d'Arts Visuals atorgat pel CoNCA i el 2013 el Premi Internacional de la Fundació Hasselblad. En 2021 ha estat investit Doctor Honoris Causa per la Universitat de la Sorbona París VIII.

Arnau Rovira és un fotògraf i creador que viu i treballa a Barcelona. Inicialment va estudiar Direcció d'Operador de Càmera (DOP) a l'ESCAC fins al 2009, i va començar la seva carrera en el món del cinema i el vídeo. A partir de 2017, es va centrar plenament en la fotografia, treballant com a freelance. Ha exposat la seva obra en diversos festivals de fotografia a Espanya, com Getxophoto, Panòramic, ArtPhoto Bcn, Menorca DocFest, Revela't, Mirades, Fineart Igualada i Pa-ta-ta a Granada, entre d'altres. A més, les seves fotografies han aparegut en revistes de renom com El País Semanal, Wired, The British Journal of Photography, GUP, De Morgen, Ignant i De Standaard. Ha estat seleccionat per a residències com Encontros da Artistas Novos i Fabra i Coats a Barcelona. Rovira ha publicat tres fotollibres: "A trilogy of Unusual Architectures" (2020), "Flash" (2021) i el més recent, "Free Party". Actualment, combina els seus projectes personals amb encàrrecs relacionats amb l'arquitectura i el disseny, i també és part de l'organització del Festival Mirades, un festival de fotografia basat a Girona.

CRÈDITS

Amb la col·laboració de: David González i el Dr. Ferran Montserrat
Impressions: EGM

Cànon

Mateo Maté

Instal·lació escultòrica. 2025

Des de l'escultura clàssica grega, el cànon estableix, segons Occident, quines són les proporcions perfectes o ideals del cos humà. Aquesta regla de la suposada relació harmònica s'ha convertit al llarg de la història en un instrument d'educació cívica, ètica i estètica, alhora que una imposició normativa de comportament moral i social. Mateo Maté, en alterar el cànon, posa en evidència la hipernormativitat que regula, en l'àmbit esportiu i més enllà, els estàndards de gènere, raça, edat i humanitat.

- Maté, Mateo. (2016) *Discóbolo* [Bronze].
- Maté, Mateo. (2016) *Venus de Milo Doríforo* [Escaiola]. Col·lecció Museo Centro de Arte Dos de Mayo (CA2M).
- Maté, Mateo. (2016) *Hipocéfalo* [Escaiola].
- Maté, Mateo. (2016) *Discóbolo en reposo* [Escaiola].



BIOGRAFIA

Mateo Maté (Madrid, 1964) ha realitzat exposicions individuals en el Ulsan Art Museum (Corea del Sud, 2023), al Museo Weserburg (Bremen, 2021), a la Galleria Nazionale de Arte Moderno (Roma, 2020), a la Galería Isabel Aninat (Santiago de Xile, 2018), a la Sala Alcalá 31 (Madrid, 2017), a la Galería Max Weber Six Friedrich (Munic, 2014), al Museo Lázaro Galdiano, al Museo Cerralbo, a la Biblioteca Nacional de España i al Museo del Romanticismo (Madrid, 2013), al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (Madrid, 2012), al Museo Siqueiros (Mèxic DF, 2011), al Matadero (Madrid, 2010), al Museo Patio Herreriano (Valladolid, 2008), a la Galería Grita Insam (Viena, 2005-08), entre altres.

La seva obra també ha estat mostrada en museus i centres d'art internacionals i nacionals com el Centro Botín (Santander, 2020), el Centro de Arte 2 de Mayo (Madrid, 2020), Artium (Vitòria, 2018), el Museo Thyssen-Bornemisza (Madrid, 2017), la Fundación Miró (Barcelona, 2015), el MART (Trento, 2014), La Nuit Blanche (París, 2014), el Hirshhorn Museum (Washington, 2014), la Fundación Tàpies (Barcelona, 2013), el Herzliya Museum (Tel Aviv, 2012), el Museo de Arte Contemporáneo (Santiago de Xile, 2012), el Museo Berardo (Lisboa, 2011), BOZAR (Brussel·les, 2010), Jeu de Paume (París, 2007), PS1 MoMA (Nova York, 2003), entre molts altres.

mateomate.com

CRÈDITS

Agraïment: Museo Centro de Arte Dos de Mayo (CA2M)

One Song from Above and Below

Miet Warlop

Instal·lació. 2025

Duració: 1 h 8 min

Mitjançant una cançó repetida una vegada i una altra pels seus intèrprets, Miet Warlop exorcitza el seu dol i dolor personal. Cadascun dels dotze músics s'hi sumen en un ritual en què la memòria s'integra en la rutina, en la repetició: el gest es reproduceix un cop i un altre com també ho fan els nostres records més dolorosos, sense portar-nos enlloc. Aquests exercicis gimnàstics mostrats en un pla zenital emulen la representació contemporània d'esdeveniments esportius en retransmissions i videojocs, en què el cos humà queda objectivat en una peça que competeix i rendibilitza el camp esportiu en què està inserit.



BIOGRAFIA

Miet Warlop (1978) és una artista visual belga nascuda a Torhout. Viu i treballa entre Gant i Brussel·les. Miet Warlop té un màster en Arts Visuals per KASK, Gant. Pel seu projecte de graduació **Huilend Hert, Aangeschoten Wild**, una "instal·lació habitada composta per sis tableaux vivants i un subjecte que es desplaça arrossegant-se", va guanyar el Premi del Jurat Franciscus Pycke i el premi de residència per a Joves Treballs Teatral el 2004.

A més del seu treball escènic per a teatres, Miet Warlop ha creat i presentat un cicle en constant expansió de performances d'art visual, intervencions i instal·lacions en viu. **Nervous Pictures** es va presentar el 2017 al KW Institute for Contemporary Art (Berlín), al Palais de Tokyo (París), a Performatik (Brussel·les), entre altres.

L'any 2017 va inaugurar l'Arts Institute Vooruit (Gant) amb la monumental performance *Amusement Park*, i va ser convidada pel BOZAR (Brussel·les) en el marc de l'exposició retrospectiva d'Yves Klein per reimaginar i tornar a presentar la seva obra seminal, *Mystery Magnet*, així com per crear la performance d'obertura de l'exposició, *HORSE, a man, a woman, a desire for adventure and Mystery Magnet*. Durant la cerimònia de clausura de l'exposició de Paul Bury, es va presentar la intervenció d'art visual *The Board*.

Miet Warlop / Irene Wool va crear *ONE SONG: Histoire(s) du Théâtre IV* (NTGent, 2022) com a quarta directora a acceptar l'encàrrec de NTGent. *ONE SONG* es va estrenar a principis de juliol al Festival d'Avinyó. Actualment està investigant per a la seva nova producció, *Delirium*, en col·laboració amb Kunstenfestivaldesarts i Kaaitheater. *Delirium* s'estrenarà a la primavera de 2025. www.mietwarlop.com/en

CRÈDITS

Filmació: FRAU recerques visuals

Dició de vídeo: Lamppost VFX

Agraïments: Víctor Martí Farrés

Diagrames de jugades

Passión/Aquassión

Instal·lació. 2025

Passión va ser un col·lectiu artístic de Madrid que, havent-se format com a equip de bàsquet, va convertir l'esport en una acció artística a través de la qual van denunciar l'excessiva rigidesa del reglament, les tàctiques i els moviments. En la temporada 1978-1979, el col·lectiu va decidir abandonar el bàsquet i, rebatejat com a Aquassión, va introduir els seus plantejaments al waterpolo, esport en què van federar-se i competir a la primera divisió, cosa que va desconcertar els rivals, els àrbitres i el públic assistent.

BIOGRAFIA

Passión/Aquassión va ser un col·lectiu artístic de Madrid que, formant-se com a equip de bàsquet, va convertir l'esport en una acció artística a través de la qual van denunciar l'excessiva rigidesa de reglament, tàctiques i moviments. En la temporada 78-79, el col·lectiu va decidir abandonar el bàsquet i, rebatejat com Aquassión, introduir els seus plantejaments en el waterpolo, esport en el que van federar-se i competir en primera divisió, desconcertant als rivals, als àrbitres i al públic assistent.



Palco de honor

Paula Artés

Instal·lació fotogràfica. 2025

La llotja del Santiago Bernabéu ha estat vinculada als poders polítics, econòmics i empresarials, sobretot al voltant de la figura de Florentino Pérez. Extretes de diverses retransmissions de partits de futbol, Paula Artés ha obtingut imatges d'alguns dels alts mandataris polítics, empresarials i econòmics que han transitat per aquest espai, fet que ha portat sovint a qüestionar la funció purament esportiva d'una llotja d'honor molt vinculada a diversos moviments i adjudicacions empresarials.



BIOGRAFIA

Artista i fotògrafa compromesa a donar a conèixer i qüestionar els espais ocults de poder i control, la seva obra es fonamenta en una investigació prèvia essencial que desvela aquests espais. Graduada en fotografia i creació contemporània, ha exposat en diversos espais destacats. El juny de 2025 presentarà una nova obra titulada **El cabal del riu** a l'exposició curada per Manolo J. Borja Villel al Museu Habitat, i al maig de 2025 exposarà **Qui té el poder** al Festival Panoràmic del Festival de la Imatge de Colòmbia. El 2024 va guanyar el premi a la millor exposició al programa Art Nou de la galeria Àngels Barcelona, on també va començar a ser representada i va exposar a ARCO. A més, va tenir una exposició individual al Centre d'Art Lo Pati d'Amposta i va participar a l'exposició col·lectiva **Antibiografia**, comissariada per Alexandra Laudo.

El seu projecte també es va veure al Centre Grau-Garriga, dins una exposició col·lectiva premiada en la convocatòria de comissariat. La seva obra forma part de la col·lecció del Pla Nacional de Fotografia de la Generalitat, al Museu Morera i a Mapfre Tenerife. Ha publicat el fotollibre **Fuerzas y cuerpos** mitjançant una campanya de micromecenatge, i ha estat seleccionada a festivals com PhotoEspaña, Sala d'Art Jove, Unseen Amsterdam, entre altres. Ha estat nominada a diversos premis internacionals, com el Gabriele Basilico Prize (2025) i el C/O Berlin Talent Award (2024). També ha comissariat exposicions al Museu de la Música i a la Fundació Toni Catany, i ha estat en residència al HISK de Bèlgica i a Baladre de Lo Pati.

www.paulaartes.com

CRÈDITS

Impressió: Còpia Lab

Emmarcació: Angle

Amb el suport de Fujifilm España

TOP 5

Realmente Bravo

Instal·lació tèxtil. 2025

La bandera representa una nació, una pàtria, un equip o un bàndol. Però, quan els clubs es converteixen en empreses, sacrifiquen la funció comunicativa i de pertinença que aquests símbols solien tenir. Com identifiquem un equip que actualment vesteix cinc uniformes de colors diferents? Realmente Bravo es planteja com seria una bandera si els seus colors no tinguessin cap significat, si els seus components es mesclessin de manera arbitrària, si els seus codis fossin irreconeixibles i indesxifrables.



BIOGRAFIA

Realmente Bravo és un dúo creatiu format per Paula Vila (1991) i Víctor Clemente (1991) a Elx el 2014, que neix de manera espontània amb un enfocament multidisciplinari i una visió *Do It Yourself*. Els dos artistes van començar compaginant la seva feina creativa amb els seus estudis universitaris en Comunicació Audiovisual i Belles Arts, i van centrar els seus primers treballs en fotografia, disseny gràfic, direcció artística i autoedició de fanzines i merchandising. Amb una perspectiva autodidacta, el seu propòsit és qüestionar el disseny ortodoxe, explorant conceptes com la descontextualització i la ironia.

A partir de 2016, van començar a col·laborar amb artistes del sector musical, desenvolupant artworks per a noms com C. Tangana, Carolina Durante i Aitana, i van incorporar també el disseny de pòsters i títols de crèdits per al cinema en pel·lícules com *Espíritu Sagrado* i *Que Nadie Duerma*. En els darrers anys, han impartit xerrades i tallers en universitats i festivals com *Experience Valencia*, dins del marc de *World Design Capital*, o al *Club de Creativos* a Donosti. També han dissenyat la identitat visual per a festivals culturals de gran rellevància, com el Festival Grec de Barcelona (2022 i 2023) i el Festival *Máquina de Arte y Pensamiento* (2023) al CC Las Cigarreras d'Alacant. La seva trajectòria ha estat marcada per la creació d'un univers visual propi i el seu constant diàleg amb diversos àmbits culturals.

www.instagram.com/realmenteb Bravo

CRÈDITS

Agraïments: Ignasi Adiego

Saber caure també és un esport

La Juan Gallery

L'exposició inclou un programa de performances curat per La Juan Gallery, en el qual prenen cos algunes de les qüestions plantejades a la mostra. S'hi presentaran tres propostes a càrrec de tres performers "fixatge estrella", així com tres activacions col·lectives de nova creació *site-specific*, dues de les quals seran desenvolupades en col·laboració amb artistes vinculats al centre: Laboratori de cos i moviment, Mòniques i Ars Movens.

BIOGRAFIA

La Juan Gallery es posiciona com un referent indiscutible en el panorama espanyol de les arts vives, creant un espai per a la gestació, evolució i concreció de projectes centrats en la performance, l'acció artística i la indagació sobre el cos com a nucli creatiu. Des dels seus inicis, ha desdibuixat els límits entre disciplines tan diverses com les arts visuals, escèniques, la dansa, la música, el cinema i la moda, elevant la interdisciplinarietat a un nivell on es fusionen per donar vida a un vocabulari artístic sense precedents en l'art contemporani.

Un tret distintiu de La Juan Gallery és el seu enfocament en implicar el públic, transformant-lo de mer espectador a participant actiu, cosa que enriqueix l'experiència artística i potencia la interacció dinàmica en cada projecte.

Durant més de nou anys, La Juan Gallery ha estat clau en la reivindicació i legitimació de l'Art Viu com una expressió artística amb identitat pròpia, aportant significativament a projectes culturals tant per a institucions públiques com privades. La constant recerca de la innovació i l'obertura a diversos públics han consolidat la seva identitat, marcant La Juan Gallery com un bastió de l'avantguarda i l'experimentació en l'art.

www.lajuangallery.com

CRÈDITS

Amb la col·laboració de: Ruben Tamarit, Alba Tesias, Nil del Rio, Ana Novoa, Guillermo Hervás, Register Registered, Jimena Tercero, Antonio Sánchez, Alejandra Gradis, Ascen Soto i Juan Gómez Alemán.

Activitats

8/05, 19 h **Oxímoron** amb Checho Tamayo. Fitxatge estrella de La Juan Gallery

16/05, 18 h **Peleas de tigres, quan la furia es torna en ritual**, una trobada performativa amb Antonio Monroy. Gremi de Gastronomia del Santa Mònica

17/05, 19 - 24 h **La Nit dels Museus**

19:15 h, 20:15 h, 21:15 h, 22:15 h, 23:15 h **Saber caure també és un esport**, una activació de Juan Gómez Alemán amb l'Hospital d'Artistes de La Juan Gallery (Ruben Tamarit, Alba Tesias, Nil del Rio, Ana Novoa, Guillermo PDF, Register Registered, Jimena Tercero, Antonio Sanchez, Alejandra Gradis i Ascen Soto)

23/05, 19 h **Mbër: els homes de sorra** amb Malcolm McCarthy

30/05, 18:30 h **Saber caure també és un esport**, una activació de Juan Gómez Alemán amb Laboratori cos i moviment

31/05, 17 - 20 h **La Disfru-thón**, una maratón del gaudi. Gremi d'Espais del Santa Mònica

12/06, 17 - 20 h **TESTIMONI. Trobada transgeneracional d'educadores contemporànies**. Gremi d'Educació del Santa Mònica

13/06, 19 h **Autòpsia sonora: retransmissió d'un partit** amb doneSSonores

19/06, 19 h **Campeona, tú puedes** amb Costa Badía. Fitxatge estrella de La Juan Gallery

27/06, 18:30 h **Saber caure també és un esport**, una activació de Juan Gómez Alemán amb ARS MOVENS i Mòniques

10/07, 19 h **Supercopa** amb Verónica Ruth Frías. Fitxatge estrella de La Juan Gallery

10-13/07 **Qui corre al Raval?**, (anti)cursa popular en el marc de la Festa Major del Raval. Gremi de Comunicació del Santa Mònica en col·laboració amb els gimnasos del Raval. Consulta la programació de la Festa Major del Raval

15/07, 19 h **Fills de Deu/Fills de la ciència** amb Helen Torres, (crear) Situacions #8

16/07, 19 h **Nació, raça i esports** amb Youssef Ouled, (crear) Situacions #8

17/07, 19 h **Les arts de l'autodefensa: esports de contacte** amb Heidi Ramírez, (crear) Situacions #8

24/07, 11 - 20 h **Descompetir Festimal**, presentació del projecte participatiu Descompetir

A més, durant els mesos de juliol i agost, es podrà gaudir d'un **cicle de cinema a la Filmoteca de Catalunya** vinculat a l'exposició. Consulta la programació a filmoteca.cat

El programa d'activitats pot estar subjecte a canvis. Consulta tota la programació actualitzada a santamonica.cat

Altres accions i mediacions

En el transcurs de *CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM*, **les Mòniques** —les 20 artistes residents en el Santa Mònica que actuen organitzades en 7 gremis— desplegaran les seves recerques en mediació artística en format de prototips i activitats de caràcter plural que entraran en diàleg amb algunes de les preguntes que se'n deriven de l'exposició.

Entre les propostes hi haurà **TESTIMONI**, una trobada transgeneracional d'educadores contemporànies; la marató del gaudi **La Disfru-thon**; i **la (anti) cursa popular del Raval**, un esdeveniment per la Festa Major del barri organitzat en col·laboració amb el Gimnàs Social Sant Pau, el CEM Can Ricart, el CEM Colom i l'Associació Esportiva Ciutat Vella. La voluntat comuna d'aquests dispositius de mediació artística és obrir els continguts del cicle expositiu a públics diversos.

A més a més, del 6 al 9 de maig tindrà lloc la quarta edició del **projecte educatiu Sojornar**, en el marc del qual alumnat i professorat de 4t de primària de l'Escola Drassanes es traslladaran al Santa Mònica per romandre-hi durant una setmana com un agent actiu més de l'organisme que configura la comunitat interna del centre. Al llarg d'aquests dies infants i professorat transitaran —juntament amb les Mòniques, l'equip del centre, algunes de les artistes de l'exposició i diversos col·lectius del barri del Raval— per diverses situacions col·lectives d'aprenentatge que trencaran les lògiques tradicionals al voltant de qui en sap i qui no en sap, qui aprèn i qui ha d'ensenyar, qui és artista i qui és el públic, i quins són els espais on podem aprendre i aquells on podem jugar.

Ahora, en el marc del **projecte educatiu comunitari Apadrina el teu Equipament**, el 15 de maig els infants de 2n de primària del IE Elisabets visitaran el Santa Mònica i de la mà de Lo Relacional exploraran a través del joc, l'humor i la paradoxa com l'esport pot ser un terreny per assajar unes formes de relacions més diverses, plurals i igualitàries.

Durant els mesos de l'any de més calor, un any més el Santa Mònica oferirà com a **refugi climàtic** diferents espais interiors i exteriors del centre perquè el veïnat i la ciutadania pugui, durant la seva visita a l'exposició, descansar, llegir, socialitzar i fins i tot jugar. La terrassa del Santa Mònica és un espai exterior consecutiu a la Sala Bar, al primer pis del centre, que compta també amb wifi, taules i mobiliari confortable i de descans a disposició del públic. Durant el període d'estiu, la terrassa ofereix més de 80 m² de superfície ombrejada gràcies a una gran instal·lació artística efímera, escollida a través d'una convocatòria pública anual. La proposta artística ofereix una gran coberta d'ombra amb l'objectiu de suavitzar les condicions climàtiques de la terrassa durant els mesos més calorosos de l'any i erigir-se en refugi climàtic.

Finalment, el programa d'arts i pensament **(crear) Situacions** oferirà, un cop més, un context d'aprenentatge i recerca col·lectives que analitzarà l'exposició en curs i els seus processos de creació des de l'interior a partir d'una proposta pedagògica i d'investigació de David Yubraham Sánchez i Anyely Marín Cisneros.

Cartell i material gràfic

Realmente Bravo signen la gràfica de *CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM*. Un univers visual vibrant, fluid i dinàmic que, fidel a l'estil experimental del duo, presenta una identitat gràfica per la mostra convertida en una marca líquida, plena de variacions i aplicacions imprevisibles.

La proposta s'inspira en l'imaginari de logotips, banderes i marques pròpies de l'esport de competició amb l'objectiu de qüestionar-ne les convencions amb una mirada irònica i lúdica. Així, la proposta funciona no només com a crida visual sinó també dins el disseny expositiu com a exercici de relectura de les dinàmiques del branding contemporani amb una proposta de *photo call* i la instal·lació tèxtil *TOP 5*.

Realmente Bravo és un duo creatiu format per Paula Vila i Víctor Clemente a Elx el 2014. Amb un enfocament multidisciplinari i una actitud Do It Yourself, combinen el disseny gràfic, la fotografia, la direcció artística i la comunicació visual amb un estil marcadament autodidacta i experimental. Han col·laborat amb artistes com C. Tangana i Aitana, i han deixat empremta en festivals com el Grec de Barcelona o el Máquina de Arte y Pensamiento. La seva obra desafia els límits del disseny convencional amb una veu pròpia, desinhibida i compromesa amb la creació contemporània.

Descarrega la gràfica i imatges de l'exposició: <https://santamonica.cat/ca/espai-premsa>



Crèdits

CITISSIMUM ALTISSIMUM FORTISSIMUM (28.04–14.09.2025)

SANTA MÒNICA

Direcció: Enric Puig Punyet

Exposicions: Roger Vinent Arnau

Producció tècnica: Marina Rubio Marco

Assistent d'exposicions: Cristina Sanz-Gadea Ferret

Activitats: Eva Ruiz

Producció d'activitats: Julia Gutiérrez

Mediació i Educació: Marta Gracia Valladares

Projectes transversals: Andreu Carreras i Novich

Gestió econòmica: Miguel Morilla Hernández

Comunicació i premsa: Clara Bofill Pumarola

Xarxes socials: Cesc Grau Serratusell

Web: Luis Villalón

Estudis i documentació: Juanjo Gutiérrez

Assistent de comunicació: Sabrina Atanasiu

MÒNIQUES (ARTISTES RESIDENTS)

Producció Les Mòniques: Ginebra Vall Rojo

Gremi de Comunicació

Àngela Palacios Ramírez

Anna Vilamú Bosch

Ezequiel Soriano Gómez

Gremi de Digitalització

Helena Roig Prats

Quelíc Berga Carreras

Gremi d'Edició

Carla Lupa

Mercedes Saya Rosés Fujiwara

Verónica Lahitte

Gremi d'Educació

Anita García

Martí de la Malla Castillo

Roc Domingo Puig

Gremi d'Espais

Jonah Kawri Ramirez Sturzenegger

Laura Arensburg

Mana Pinto

Gremi de Gastronomia

Alejandro Granero Ferrer

Mohammad Alsharqawi

Yazel Parra Nahmens

Gremi de Participació

Kha Villanueva

Tatiana Adelaida Antoni Conesa

Violeta Ospina Domínguez

RECERCA I EXPERIMENTACIÓ ARTÍSTICA

Coordinació: Pablo Santa Olalla

Darsinà

Maha Ibraheem

Sassouki Salma

Col·lectiu 1080

Marla Jacarilla

Mònica Rovira

Renan Camilo

Coketa

Facunda Aisa

Luciana Peña

Roma Murúa

Descompetir

Kekena Corvalán

Nora Ancarola

Valentina Gaia Lops

Geografia sospitosa

Asociación MigrESS

Encara en Acció

Plataforma Cero

Saberes Migrants

Laboratori de cos i moviment

Guillem Rodri

Helena Minguet Sánchez

Iván Bercedo i Sales

Júlia Pérez Gonell

Julieta Ferraro

Marika Nava

Pamdenàs

Toxífics Laperallimonera

Meteorologies col·lectives

Mandi Domingo Llaràs

Marian Madeleine Perez Jimenez

Sonia Villar

Resistència Videolúdica + Jugar juguetes

Laia Velasco Flo

Roque Piñeiro Vieira

Víctor Rubio i Maturana

En col·laboració amb Violeta Moldes Rivas

CREAR SITUACIONS 8

Coordinació del programa: Anyely Marín
Cisneros i David Yubraham Sánchez

DISSENY GRÀFIC

Ellen Dietrich

FOTOGRAFIA

Jordi Play

IMPRESSIÓ

Impremta Online SL

INFORMACIÓ I MEDIACIÓ ESPAIS**EXPOSITIUS**

MagmaCultura, SL
Alba Coll Zapata
Héctor Martos Avellaneda
Josep Francesc Valero Garcia
Nico Aranibar Real
Oscar Canal Vicente
Raül González Carrasco
Roser Martín Ausió
Sílvia Camacho Riart

MUNTATGE

Grop exposicions i museografia, SL
Andrea Vergara Sanchez
Carles Portillo Recio
Chaxiraxi Yurda Rodriguez
Danilo Romero Cuffia Presser
David Segura Marfil
Edu Segura Domenech
Enrique Vergara Regueiro
Ernest Montllor Nogués
Esteban Hernández Fernandez
Favio Monza Tempone
Irene Julve Nieto
Javier Ponsá Torres
Jaume Vila Clarà Martin
Luís Sanchón Ortas
Mariano Verdejo
Pol Vélez Domenech
Pol Vergara Sanchez
Raul Baeza Calleja
Ricard Sellarés Puig
Xavi Hernandez Ruiz

NETEJA

Mitie Facilities Services S.A.
Daniel Delgado
Elizabet Tipán
Julia Barrueto
Lali Ventaja
Lidia Toala
Niurki Cuevas
Rosa Bajaña

SEGURETAT

SPM Seguridad
Daniel Sanchez Sánchez
Juan Carlos Alba Collado
Junior Augusto Ortiz Medina
Mileydis Landestoy
Mirta Albala López

MANTENIMENT

Urbia Services
Ariel Agustopa
José María de Santos
Marc Ferrer
Mohamed Laghmich

IL·LUMINACIÓ

Ovejero Sequeiro, S.L. - División de Arte
Ángel Artime Tamayo
Daniel Gómez Batalla
Ferdinand Ángeles López
Miguel Ángel Derecho Hernández

PINTURA

Projectes Micma, SL
Adolfo Aliaga Torrez
Álvar Alegre Crivellés
Andrés Gázquez Oronich
Bladimir Arancibia Fuentes
Carlos Roca Echevarria
David Martos Álvarez
Francisco Javier Nicolas Domingo
Ignasi Roqueta Homs
Jose Antonio Rivera Román
Salvador Mateo Serrat
Temur Kipiani

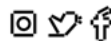
Contacte mitjans

Contacte de comunicació i premsa del Santa Mònica:

Clara Bofill Pumarola: cbofillp@gencat.cat / (+34) 93 554 78 61 / 677 29 21 26

Santa Mònica
La Rambla, 7
08002 Barcelona
T 935 671 110
info.santamonica@gencat.cat

Entrada lliure
Horari: de dimarts a diumenges i festius d'11 h a 20.30 h;
Dilluns tancat, excepte festius



santamonica.cat